

Дамян Дамянов

Самотен цех

Това сме аз и стаята, и ти.
Невидимият с многото черти,
Зачетен в моите думи и животи:
– Е, що работиш? – питаш, вгледан в тях.
– Работа, що работа! Бягай, ах!
Аз питам ли те ти какво работиш?!

Но се досещам: блъскаш се навред.
Градиш къщя, заводи. Лееш мед,
Чугун, прокат. Засяваш хляб. Лекуваш.
Чертаеш. Смяташ. Мъкнеш цял живот.
И тялото ти нищо че е в пот –
Душицата ти, грешната, студува.

В коли я возиш – бѣхта тя пеша.
Със хляб я тъпчеш – гладна все. Душа.
Цял свят ѝ дай – насита няма, брате!
Съдрана в сума драки на света,
Все дрипава вдън тебе зъзне тя.

И твоята я изкарах. Само миг –
Последен шев. Ела си я вземи!
И повече не питай що работа!
Аз съм шивачът с болното сърце –
Най-гльчният и най-самотен цех,
Облякъл – да не мръзнат – куп животи.

Машина трака и върви тигел...
– Клиенте стар, в дюкянчето дошел,
седни, душа поръчай си по мода.
Ще ти я шийна екстра – нямай дерт!
Ала от моята не вземай терк –
Шивачът, думат, все без дрешка ходел...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8035>]